

TANEČNÍ ROZHLEDY

Ročník II.

Časopis o soudobém tanci

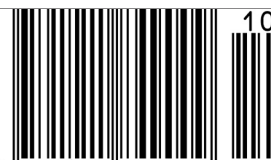
Číslo 10/listopad 1998

<http://www.bod.cz>

Cena 25,-Kč

ISSN 1211-8494

9 771211 849009

10

ZONER

s o f t w a r e

PŘEDSTAVUJE

ZONER
Callisto 3
Vektorový grafický editor

Zoner Callisto 3 je vynikající vektorový grafický program pro nejširší použití.

Využijete jej k tvorbě působivých propagačních tiskovin, ilustrací do dokumentů, vizitek, cenovek, hlavičkového papíru, pohlednic, nápisů, plánek, blahopřání atd. Nově je produkt rozšířen o možnosti tvorby grafiky pro internetové prezentace, včetně vektorových animací.

**ZONER CALLISTO?
S VEKTORY
SNADNO,
VLÍDNĚ,
NAJISTO!**

ZONER
Context
Tvorba a distribuce hypertextových a multimediálních publikací.

Se sadou programů **Zoner Context 3** můžete vytvořit vlastní hypertextové a multimediální publikace, které lze šířit na CD-ROM nebo na disketách. Zoner Context vám bude pomocníkem při psaní a formátování textu, vytváření odkazů, vkládání grafiky, zvuků a videa, a při přípravě vzorové kopie pro distribuci.

ZONER software, s.r.o.

**Koželužská 5
602 00 Brno**

Telefony:

**05-43257244 až 5
05-45214788**

Internet:

<http://www.zoner.cz>

Nahý a nahá ano, ne - aneb Nahota na jevišti

Dnešní úvodník věnuji tématu, které nejen v tanci hraje svoji osobitou roli.

Čím dál víc se totiž setkávám v kumštu v posledních letech se stále odvážnějším svlékáním na jevištích, anebo přímo nahotou v plné parádě. Naposledy na Jiráskově Hronovu skupina divadelníků (mužů) odehrála představení prostě tak jak je pán Bůh stvořil. Totéž předvedli na festivalu Divadlo 98 v Plzni v říjnu i jinde, zkrátka zájem o jejich představení je. Abych případným zájemcům nezatajil název - jedná se o Bílé divadlo Ostrava se hrou Ty, který lyžuješ. Víím, že volím příklad z jiné branže, ale není senzací pouze jejich nahota? Byl by jejich kus také divácky přitažlivý, byť odehrán v kostýmech (pro mne za mne nejbizarnějších)?

Vraťme se k tanci. Osobně jsem koulel očima na Entrée k Tanci 1996 v Hradci Králové, když jsem viděl představení Jsem zrozen z bláta Alexe Švamberka, který si troufl absolutně nahý táhnout celý, poměrně dlouhý kus. Opomenuli-li fakt, že byl zřejmě okouzlen Min Tanakou natolik, že povýšil epigonství na princip, otázka zní stejně jako o odstavec výše. Možná jeho nahota zvýšila napětí choreografie tam, kde by napětí jinak až tolik nebylo, zvýšila i pozornost diváků. Ovšem zvyšovat tímto způsobem napětí by potom bylo možné zneužívat u každé choreografie. Uf, ještě že existuje stud.

Mimochodem, zajímavé, že jsou pánové v tomto bodu tak odvážní. Že by přirozený exhibicionismus? Dámy jsou zatím podle mých diváckých zkušeností rozhodně opatrnější. K mé lítosti.

Nahota je, nebo by měla být, pokračování stavu ducha, jemuž už chybí další stupeň psychického transu, protože není možné hrát v šílenství a proto se odhodí oděv. (Pokud se oděv odhodí jen tak pro efekt, je to samozřejmě striptýz.) Nejlepší se toto dokládá na příkladech světových tvůrců. V nejrůznějších videozáznamech, např. v představeních Piny Bausch, většinou dámám odkládajícím, nebo strhávajícím šat kouká „smrt z očí“ jako vrchol tanečního transu a člověk stejně místo na tělo kouká na obličej.

V každém případě jsem přesvědčený o tom, že tento výrazový prostředek (obnažování) je možné používat až od určitého stupně „tanečního zasvěcení“ a to od doslova nejvyššího stupně vývoje tanečníka, souboru, choreografa. U choreografií

Piny Bausch, Carolyn Carlson, Bill T. Jonese a dalších mě jakákoliv nahota nechává chladnou a vnímám ji asi tak jako obraz od Rembrandta. Jako výtvarný prostředek, či zajímavý svého druhu „kostým“, bez vedlejších rušivých a vzrušivých vlivů.

Takže prostě: Když dva dělají totéž, není to totéž - viz Tanaka a Alex Švamberk.

Další příklad - v představení slovenského souboru z Košic La Mosca, zatančného i v Praze (MTT) nebo na Mezinárodní taneční dílně v Ústí nad Orlicí cca před čtyřmi léty tančily dámy nahoře bez v kabátech a v závěru představení zády k divákovi jen tak do půl těla. To byl můj zážitek s neprofesionálním souborem - a bylo to hezké, funkční atd. Nicméně, co je to platné - dodnes je mi líto, že se slečny neotočily tvář k divákům.

Takže, přátelé, zacházejme s nahotou opatrněji než s pověstným šafránem! A protože se jedná určitě o zajímavé téma, zeptal jsem se různých choreografů a kritiků na jejich názor na výše uvedené téma, viz strana 14-15 tohoto čísla.

Mirek Němec

V případě obnažení se tanečnice nemají za co stydět - Iva Kittlitzová

Foto: Pavel Kittlitz

*Fotografie na titulní stránce:
Prozaické Baletní Divadlo - Carmen
Foto: BoD*

EDITORIAL, aneb překvapený vydavatel

A jsem tady zas a na rovinu přiznávám, že překvapenější kukuč, než jsem měl já, když jsem v tiskárně uviděl minulé číslo, si jen těžko představíte. V editorialech jsem vám sliboval, že pro vás od ledna připravujeme překvapení, které uvidíte na první pohled. Tím překvapením měla být křídlová obálka. Měla, ale nebude. Majitel tiskárny, kde náš časopis tiskneme, nám chtěl udělat radost a již celý náklad devátého čísla nám „vyjel“ s křídlovou obálkou a to sponzorsky! A tak jsme se rozhodli, že křídlovou obálku již ponecháme. Berte to jako dárek pro vás, naše čtenáře, kterých si velmi vážíme. Samozřejmě nesmíme zapomenout na pana Bartoše, v jehož tiskárně GRANTIS náš časopis tiskneme, poděkovat. Při spolupráci s touto tiskárnou mám pravidelný pocit, že zde pracují podle hesla: „Nemožné děláme na počkání, zázraky uděláme předevčím“. Pravda, pořekadlo je poněkud upravené, ale jak sami vidíte, je zcela na místě.

Druhé překvapení nám přinesla Česká pošta. Ta totiž ukončuje postupně platnost poukázek typu A, které budou nahrazovány poukázkami typu A - V. Nové poukázky jsou určeny pro automatizované zpracování. Vývoj je to zcela logický, má však některá úskalí. Předně jsme museli nechat nové poukázky natisknout. V okamžiku, kdy je dostanete do ruky zjistíte, že mají pouze dva díly (typ A měl čtyři). Zcela chybí ústřížek, který jsme obdrželi a podle kterého jsme určovali, kdo předplatné uhradil. Místo toho budeme dostávat počítačovou sjetinu, která jméno a adresu nebude obsahovat. Proto jsme zavedli identifikaci pomocí **variabilního symbolu**. Variabilní symbol je několikamístné číslo a najdete jej v pravém horním rohu adresního okénka všech dopisů, které od nás obdržíte. Bude umístěn také za zkratkou **v.s.:** na adresním štítku každého výtisku časopisu. Číslo variabilního symbolu je od nynějška **jediný způsob identifikace** předplatitelů a uvádějte je při všech kontaktech s námi. Abychom vám život nekomplikovali, ale naopak usnadnili, naše výpočetní středisko dotiskne do poukázek všechny potřebné údaje a teprve takto doplněné poukázky vám budou zasílány. Vám bude stačit vzít složenku a bez jakýchkoliv dalších úprav s ní zajít na poštu a uhradit ji. Použití variabilního symbolu má i další výhodu. Někteří z vás nechávají složenku proplatit ve svém peněžním ústavu a my podle výpisu z účtu pracně zjišťujeme plátce. Všechny složenký totiž zatím měly stejný variabilní symbol. Nyní bude identifikace snadná. Pokud složenku ztratíte nebo poškodíte, vyžádejte si u nás novou. Máte-li obavy, že se nový způsob plateb promítne do ceny časopisu, pak vás musím uklidnit. Naše výpočetní středisko je na tento způsob již delší dobu vnitřně připraveno a proto jedinými náklady je cena složenek, na které nám musí Česká pošta předtisknout některé speciální údaje. Tyto náklady činí 0,45 Kč a do ceny časopisu je promítnat nebudeme. Jsem moc rád, že dnešní zprávy byly veskrze pozitivní a doufám, že vám budu sdělovat co nejvíc takových. Vždyť když se ohlédneme, zjistíme, že **TANEČNÍ ROZHLEDY** jsou na Internetu, vycházejí i na CD-ROMu, dostaly křídlovou obálku a zjednodušuje se platba předplatného. No není to fajn? Mějte se moc hezky a zase někdy, nejráději na akci u vás, nashledanou.

Bohumír Džubej

Bohumír Džubej - vydavatel Foto: Eva Veverková

Vlastimír Bartoš - majitel tiskárny GRANTIS, která tiskne náš časopis Foto: BoD

Noví lidé v tanci kolem nás

Na prázdninové mezinárodní taneční dílně v Ústí nad Orlicí jsem si popovídal s Jitkou Šefrnovou z Vodňan. Patří mezi nové učitelky tance na ZUŠ a k jejím sympatickým rysům patří velký zájem o obor a nadšení, s jakým se mu věnuje. Popovídali jsme si báječně a poslouchal jsem se zájmem, protože o Vodňanech nevím vůbec nic. Z rozhovoru s Jitkou Šefrnovou jsem vybral:

• Řekněte mi něco o sobě:

„Chodila jsem od šesti let do jednadvaceti na „balet“ ve Vodňanech. Vedla nás paní učitelka Máša Bokrová, mimo jiné dříve působila v Praze v Hudebním divadle v Karlíně. Začala učit v Písku a skončila ve Vodňanech, kam jsem k ní chodila spoustu roků. V jednadvaceti letech jsem přestala tančit, protože jsem byla v jiném stavu. Co týká vzdělání jsem vystudovaná zdravotní sestra.

Potom ale hledali ve Vodňanech novou učitelku tance, řekla jsem si, že se zkusím přihlásit a škola mě už nepustila.

Začala jsem učit loni v září. V listopadu jsem byla na víkendovém semináři přes Artamu Praha a dnes už mám spoustu adres, kontaktů a hledám kudy dál. Byla jsem i v Tyršově domu u sokolů, kde byly školení s Jirkou Lösslem. Prostě chodím, tančím, zapisuji.“

• Co práce ve škole?

„S žáky jsem zkusila něco udělat, aby nechodili do školy jen tak „naplano“. Měli jsme pár vystoupení, co se týká stylu, byla to taková všehochuť, asi dost neoborná. Docela bych ráda aby se přijel podívat někdo, kdo tomu rozumí. Asi bych se bála kritiky, ale přesto bych ji dost ráda slyšela. Opravdu ráda bych se vzdělávala dál a pokračovala...“

• Jaké jsou vaše další perspektivy v zaměstnání?

„Ve Vodňanech jsem měla doposud smlouvu na dobu určitou, do června, teď se mnou sepsali smlouvu do června 2000 s podmínkou, že v těch dvou letech bych měla začít někde studovat tanec. Mám adresu do Brna, nic přesnějšího vám neřeknu, protože všechno mám poznamenané doma.“

• Jižní Čechy jsou z mého vzdáleného pohledu velkou neznámou. Jak vy vnímáte svůj region, je tam tanec dostatečně rozšířený?

„Myslím, že jsou jižní Čechy dost „utancované“. V divadle v Českých Budějovicích občas nějaké taneční představení proběhne, i když se tam nedostanu, přece jen je to 35 kilometrů, doma mám dvě děti... Co se týká práce učitelů na základních uměleckých školách zatím nemám přehled.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Anketa, anketa, anketa

Co vám říká pojem scénický tanec, jaké jsou vaše kontakty s tímto druhem umění?

Ladislav Štoll, fotograf, Praha: „Běžně se setkávám se scénickým tancem v činohře, protože jsou tam někdy pasáže, které se musí udělat jako scénický tanec. Jsou to například místa, kdy se děj hry částečně odehrává v podniku, kde se tancuje apod. Tehdy je potřeba najmout choreografa a pohyb se dělá přímo pro danou inscenaci.“

Tanec? Abych se přiznal, já mám raději činohru. Z mnoha důvodů. Pro mě je základ to, že mi divadlo něco sděluje slovem. A každá muzikantská nebo pohybová vložka je jakýmsi zpestřením. Přinejmenším. A když opravdu do děje patří, zapadá, tak je to požitek.“

-mn-

Petr Zahradníček: Divadlo - Počítače - Tanec

Irena Janovcová, umělecká vedoucí Prozaického baletního divadla a Petr Zahradníček, ředitel Prozaického baletního divadla

Foto: BoD

Prozaické baletní divadlo - Carmen
Záběr ze slavnostní premiéry nového souboru

Foto: BoD

Petr Zahradníček je člověk, o kterém mohu s klidem prohlásit onu známou větu: Kdo chce zapalovat, musí sám hořet. Jeho nadšení a zápal pro věc kdyby mělo víc lidí v taneční branži, tak o nové soubory přímo zakopáváme. Tím nechci věc zlehčovat, Petr Zahradníček je i realistou a ví, že udržet nově vzniklé divadlo dá tvrdou práci. Každopádně ještě jednou mu na dálku vzkazuji, že mu držím palce.

• Jak vzniklo Prozaické baletní divadlo, jak jste se k němu dostal?

Petr Zahradníček: „Prozaické baletní divadlo vzniklo velice prozaicky. Sešli jsme se s Irenou Janovcovou téměř přesně před rokem na inscenaci Gluckova Orfea v libereckém divadle. Spolupráce se nám dařila, protože jsme si rozuměli ve stylu a ve způsobu provedení Orfea. Orfeus je známý, že je napůl balet a napůl opera. Je tam tolik baletu jako zpyvaného textu.

Začali jsme diskutovat a diskutovat, až jsme se v květnu rozhodli, že založíme svoji vlastní společnost a zkusíme to s vlastním tanečním divadlem.“

• Víš o vás, že pracujete s počítači. Daří se skloubit tyto dvě protichůdné věci - počítače a tanec?

„Mám počítače jako druhé nebo třetí řemeslo. Mám firmu, dělám grafiku, opravuji počítače, připravuji sestavy, nebo návrhy sestav, pracuji na Internetu, dělám internetové stránky.

Internetem se spojím s celým světem a o tanci, který mě zajímá, vím hodně díky Internetu. Nebýt Internetu, těžko bych se sháněl po informacích. To je jedna věc. Druhá věc je, že počítač naučí člověka myslet trochu jiným způsobem. Když začnete programovat, začnete myslet strukturálně... Ono to v divadle pomáhá, někdy si přesně ujasnit pojmy, pojmenovat všechno, umět věci sladit do logických celků. Pomáhá to ve vedení divadla i v té vlastní tvůrčí práci. Nehledě na to, že celou agendu divadla mám v počítači.“

• Zůstaňme u techniky a zároveň u tance. Existují profese, o kterých diváci prakticky nevědí, občas na ně zapomínají i sami účinkující. Jsou to profese zvukařů, osvětlovačů a technického personálu. Jaký je váš pohled na tyto profese?

„Já jsem tímto víceméně nuceně prošel před školou (vystudoval jsem JAMU Brno). Pan profesor Wassermann, když mě přijímal, bylo mi osmnáct, prohlásil, že mě stejně vezmou až za dva roky, pokud nebudu rok dělat osvětlovače a rok kulísáka. Protože to jsou profese, které jsou nutné pro divadlo a když jimi člověk neprojde, tak k divadelní technice nikdy nepřilne a nikdy k ní nemá vztah, jaký by měl mít. Jako režisér obzvlášť. Jsou to profese, o kterých si člověk může myslet ledacos, jenže jsou lidé, kteří umí a když mají divadlo rádi, tak mu neuvěřitelně pomůžou. A oni i okamžitě poznají, když tomu člověk nerozumí.“

• Jakou má podle vás u nás tanec pozici?

„Tanec má u nás zajímavou pozici. V několika úrovních - od té reklamní až po tanec, o kterém bych nerad mluvil... Tanec, který asi máme na mysli, tedy tanec scénický, je u nás spíše popelkou. Je to škoda. Lidé u nás byli bohužel vychováni pouze ke klasickému baletu a tradiční vrstva diváků hudebního divadla neustále očekává, že každé divadlo a každý soubor bude hrát Labutí jezero, Louskáčka, prostě klasické věci s maximální technikou.

Dneska už je jiná doba, ale divák neměl čas absorbovat nové směry a jiné směry, které k nám pronikaly ze zahraničí a byly navíc silně filtrovány. U nás se dokázal prosadit pouze Pavel Šmok a my jsme rádi, že v jeho cestě můžeme nějakým způsobem pokračovat, nebo ji rozvíjet. Ale ostatní směry jsou dnes ovlivněny americkým způsobem myšlení, americkou estetikou a vyjadřovacími prostředky. Myslím, že to není vždycky úplně správně.

Navíc se z druhé strany umělecky scénický tanec silně intelektualizuje. Přitom jsou choreografové, kteří jsou výborní, na jejichž choreografii se dá dívat, ale člověk zase musí bádát „o čem to je“.

My se snažíme najít zpátky cestu k divákovi příběhovostí, citovostí, prozaickým vztahem k světu a snažíme se přiblížit myšlení diváka. Nesnažíme se mu vnucovat velké myšlenky, ale jen drobné příběhy - na kterých právě vyrůstají ty velké myšlenky. To ale už řekl přede mnou Čapek. A právě Čapkovy povídky jsou důkazem, že to takhle lze udělat. Je to cesta delší, někdy méně efektní, ale možná jistější.“

• A co vliv naší televize?

„V televizi je přehrášle tanců na hudbu rockovou, nebo na hudbu absolutně soudobou. Mám pocit, že televize ovlivňuje diváka spíše negativně. Tím, že neukazuje všechny směry. Není to tak úplně doslova, protože výborná choreografická díla občas v televizi jsou. Nemám televizi, tak

nevím do jaké míry televize vysílá balety dnes, ale pokud jsem televizi měl, občas jsem našel nějaké pěkné choreografie, na které se dalo dívat. Pokud se dívá člověk na satelit a na cizí stanice francouzské, anglické, vidí tancování víc a v daleko širším a zajímavějším spektru.“

• *Poslední otázka, kterou dostala i vaše kolegyně Irena Janovcová. Proč právě slovo „baletní“ v názvu vašeho tanečního divadla?*

„Bez baletu se moderní tanec neobejde. K dalšímu slovu v názvu - divadlo je divadlo. To, co dneska předvádíme, je prozaické i v tom smyslu, že nějakým způsobem pracujeme i se slovem. To budeme rozvíjet, vracet se k tomu. Chceme pracovat s mluveným slovem. S melodramem, se zpívaným slovem... Prostě nechceme zapomenout i na ostatní stránky divadla. Nechceme se věnovat jenom čistému baletu na díla známá nebo méně známá. Chceme hledat kombinace slova, divadla, baletu a nacházet zajímavé tvary. Doufám, že to v budoucnu bude vidět.“

Děkuji za rozhovor.

Ptal se: BoD
Zpracoval: -mn-

Pavla Šmerdová před premiérou

V Divadle pod Palmovkou po generálce Carmen 11. října 1998 proběhl následující rozhovor s představitelkou hlavní role Carmen - s Pavlou Šmerdovou.

• *Dnes má Prozaické baletní divadlo premiéru. Jak jste se k němu dostala?*

Pavla Šmerdová: „Dostala jsem se k němu přes Irenu Janovcovou, která je moje spolužačka z HAMU.

Já jsem studovala na HAMU pedagogiku. V té době jsme spolupracovali, já jsem jí pomáhala jako interpret v jejích choreografiích. Během našeho studia vzniklo na HAMU sdružení Up Side Down, jistě znáte jméno Josef Kocourek a další, byli to lidi, kteří se sešli na škole a snažili se dělat něco víc. Tak jsme se seznámili a dnes to pokračuje dál.“

• *To je váš příběh ohledně Prozaického baletního divadla a Ireny Janovcové. Jak jste se ale dostala k tanci vůbec?*

„Dostala jsem se k tanci už jako malé dítě. Tak jako u většiny dětí i moje maminka chtěla, abych se uměla kultivovaně pohybovat a přihlásila mě do rytmiky, později do baletu. Jsem z Moravy, z Brna, v Brně jsem navštěvovala baletní školu Ivo Vání Psoty u paní Kateřiny Gracerové. V patnácti letech jsem přestoupila na konzervatoř, vystudovala jsem, absolvovala a měla jsem v Brně několik let angažmá. Potom jsem odešla do Pražského komorního baletu Pavla Šmoka. Dál jsem šla studovat na HAMU. Další moje angažmá je v libereckém divadle, kde působím doposud jako interpretka, mimo to jako pedagog baletu a asistent choreografie.“

• *Co pro vás znamená role Carmen, jak se v ní cítíte, jak se vám líbí?*

„Je to úžasná role, samozřejmě. Temperamentní, vitální, člověk se může vybit a vyřádit...“

• *Odpovídá vašemu naturelu?*

„Těžko říci (smích), co se týká Carmen jako osobnosti... Myslím, že mám v sobě určitou energii, vitalitu.“

• *Co budoucnost?*

„Právě jsme začali jako Prozaické baletní divadlo, takže všechno začíná. Uvidíme jak to dopadne, jak se bude situace vyvíjet dál. Nejbližší budoucnost vidím ve spolupráci s Irenou Janovcovou a Petrem Zahradníčkem. Jsem pro věc nadšená a těším se, že se budeme o něco snažit. Jak to půjde, uvidíme.“

Děkuji za rozhovor.

Ptal se: BoD
Zpracoval: -mn-

Prozaické baletní divadlo - Carmen
Záběry ze slavnostní premiéry nového souboru
Foto: BoD

Řekli po představení

G.Bizet - I.Janovcová: Carmen, premiéra Prozaického baletního divadla 11. října 1998 v Divadle pod Palmovkou.

Po první polovině představení jsem se jako vždy ptal diváků na zcela bezprostřední dojmy:

Eduard Ondráček, Černé divadlo, Praha: „Já sice nejsem žádný odborník, ale myslím si, že pracovat s lidmi, kteří umí, kteří jsou pohybově nadaní jako tato skupina, že je radost.“

Jaroslav Doleček, reportér radiostanice Vltava: „Připomíná mi to hodně balet Pavla Šmoka.“

Alice Laxarová: „Velice půvabné. Irenu Janovcovou znám, takže je skvělé, když znám choreografa a můžu číst jeho choreografii. Není to anonymní a přesně vím, že je to choreografie Ireny Janovcové.“

Nikol Horová, Praha: „Jsem rozpačitá. Očekávala jsem, že představení bude mít na mě silnější vliv, že budu mít větší emoční prožitek.“

Jan Kurynec: „Divadlo pod Palmovku je malá scéna na balet.“

Pavel Šmok: „Bezprostřední dojmy? Žádné bezprostřední dojmy neexistují! Já už dneska balet takřka nenávím a dívám se na něj z donucení. K představení - podíval jsem se na to a mladí at dělají, co umí, ne?

• Vzal byste na toto představení svoji sousedku?

Pavel Šmok: „Pokud by se mnou šla, tak ano.“

Jiří Vrátil: „Choreograficky je to ztvárněné zajímavě, ale bylo by mnohem lepší, kdyby Irena měla k dispozici lepší tanečnický. Hlavně výrazově je na nich vidět, že neprošli profesionální přípravou. V dobrém je vidět na Pavle Šmerdové, že dělala dřív u Pavla Šmoka - nevím jestli jí to dalo takový odstup, ale je o jednu dvě třídy výš než ostatní. Tančí tu třeba i Pavel Pišan a je na něm také vidět, že má za sebou tuto dráhu. Jan Mrňák zase prošel libereckým divadlem, je taky dobrý tanečník. Myslím, že kluci jsou v tomto případě lepší než holky. Rozhodně by hodně pomohlo, kdyby Irena měla lepší tanečnický, protože choreograficky představení rozhodně zajímavé je.“

Dana Martínková: „Je škoda, že je tady málo lidí, protože představení je dobré. Já jsem ho viděla v první verzi asi před rokem na Smíchově a dneska bych řekla, že jsou o sto procent lepší.“

paní Džbáňková: „Nám se líbí velice, je to náročné a velice hezké. Je vidět, že na tom hodně pracovali, mají to dobře secvícené.“

Kateřina Křížová: „Mě se to moc nelíbilo, takže asi půjdu domů. Mám raději, když je Carmen víc podobná opeře, než takhle moderní. Carmen je hezčí, když má kvalitnější kostýmy a když je víc podobná ději opery. Opera je nádherná jako taková.“

Zuzana Kramárová: „Moje dojmy jsou skoro podobné, snad jenom bych dodala, že kdo jde na tohle představení a nezná operu, tak asi těžko z tohoto provedení pozná děj.“

Zdeňka Benešová: „Mě se to moc líbí, připadá mi to moderní a krásné taneční výkony k tomu - Carmen je skvělá!“

Po skončeném představení jsem v anketě pokračoval:

Věra Kašíková: „Nádherné, moc se mi to líbilo, hezké pojetí. Perfektní.“

Tatána Juřicová: „Velmi pěkné představení.“

Ondřej Slavík: „Já už jsem to viděl před časem v první verzi, ale teď to bylo úplně jiné. Carmen mě neklamala, Pavla Šmerdová je úžasná.“

Liběna Kadlecová: „Mě se to moc líbilo, Bizetova hudba je moc krásná a ten milostný příběh je umocněný ještě pohybem. Moc to na mě zapůsobilo, jsem z toho celá naměkko.“

paní Čermáková: Nám se to líbilo, druhá polovina byla výtečná, měla dramatický spád, moc se to paní choreografce podařilo. Gratuluji ji.“

Margita Budová: „Mě se to moc líbilo.“

Boleslav Menoušek: „Kladné. Mile mě překvapili. Čekal jsem míň. Je vidět, že tanečníci umí. Já jsem zvyklý na Národní divadlo, balet je to, co mě baví. Takže jsem toto shlédl se zájmem a musím říci, že se jim to povedlo.“

Alena Hřebíčková: „Celý večer se mi líbil, jenom bych měla výhradu ke kostýmům a k výrazu všech tanečnicků.“

Marcela Patočková, Liberec: „Skvělé, líbilo se mi to, myslím, že budou mít úspěch a držím jim palce.“

Jaroslav Patočka, Liberec: „Myslím, že to byly profesionální výkony. Nemají se za co stydět.“

Johana Zdenovcová: „Líbilo se mi to, ale myslím si, že by choreografie mohla být lepší... Oni byli hodně ztrémovaní. Bylo to hezké, ale takové... nevím“.

Irena Janovcová, choreograf představení: „Myslím si, že moji tanečníci byli skvělí, škoda, že bylo málo lidí, doufám, že na to konto nezkrachujeme.“

Všem dotázaným děkuji za odpovědi. Znovu připomínám, že výběr dotázaných je čistě náhodný a do časopisu poctivě přepisují jak kladné tak záporné ohlasy, ostatně jen tak dá potom výsledek ankety jakýs takýs smysl.

-mn-

Eva Brodská: Chtěla bych být tanečnice

Na odpolední generálce Prozaického baletního divadla 11. října 1998 v Divadle pod Palmovkou (G.Bizet - I.Janovcová: Carmen) jsem se snažil určit mezi lidmi kdo je kdo, protože jsem s výjimkou několika tanečnicků nikoho neznal. Mému zraku neunikla pohledná dlouhonohá slečna intelektuálního typu, která se v týmu lidí „kolem“ představení nedala přehlédnout. Ve svém odhadu jsem se střelil hned napoprvé - byla to Eva Brodská, na programu představení podepsaná pod rubrikou kostýmy a vedle Ireny Janovcové i jako spoluautorka scény. Náš malý rozhovor je zde:

• Proč jste vybrala pro Carmen právě tyto v podstatě civilní kostýmy, aneb Co tím chtěl autor říci?

Eva Brodská: „Já jsem nedělala Carmen od začátku. Přišla jsem vlastně k hotové věci, kostýmy byly původně postavené jinak. I když jsem první verzi Carmen viděla jen na videu, zjistila jsem, že co se kostýmů týká, je představení nečitelné. ... Cvičební kostýmy? Myslím, že představení tak postavené je - Carmen se odehrává znovu a v civilu. Mezi tanečnický. V původních kostýmech to nebylo zřetelné.

Nepocítuji ale, že to, co vidíte na jevišti, je úplně moje. Jednalo se opravdu jenom o výpomoc díky letitému přátelství, protože je to první představení agentury Petra Zahradníčka.“

• Spolupracujete s Irenou Janovcovou dlouho?

„Známe se dlouho, potkali jsme se v Liberci před několika lety, kde jsem spolupracovala i s Petrem Šimkem. A náhodou jsme se s Irenou sešli na jednom představení, kde měl choreografii Petr Šimek i Irena Janovcová.

Ale s Irenou dělám poprvé. Vlastně jde o jakousi přátelskou výpomoc.“

• Říkáte, že nyní spolu pracujete poprvé. Napadá mě jedovatá otázka „... a naposled“?

„Ne, ne. Už máme spolu domluveno představení do Národního divadla. Bude to představení tří mladých choreografů, jeden z nich je Irena. Premiéra bude v dubnu.“

• Vy jste tanečnice?

„Vůbec ne, já jsem vystudovala scénografii. Přiznám se, že dělám raději scénu, než kostýmy, ale většinou dělám obojí. Skoro u všech představení, na kterých pracuji, dělám scénu i kostýmy.“

• Jaký je váš vztah k tanci?

„Kdybych ještě podruhé žila, chtěla bych být tanečnice.“

• Proč?

„No protože tanec je prostě úžasný. Napětí, pohyb... Tanec je pro mě fascinující. Ale teď už nemám šanci, už jsem na tanec stará.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Irena Janovcová téměř od A do Zet

Po generálce Prozaického baletního divadla na představení Carmen 11. října 1998 v Divadle pod Palmovkou cca hodinu před premiérou jsem zasedl ke kávě s Irenou Janovcovou. Ani jsem na ni neupozoroval žádnou nervozitu před představením (možná ji skrývala), takže náš rozhovor proběhl v naprosté pohodě. Dejme tedy slovo umělecké vedoucí Prozaického baletního divadla.

• Jaké je vaše pojetí Carmen a proč jste si vybrala Carmen?

Irena Janovcová: „Co mě zaujalo na Carmen? Carmen je v původní verzi obyčejná cikánka, není žádná andalusská kráska, takže moje Carmen je docela obyčejná holčička, která mezi dívkami okolo není na první pohled nejkrásnější, nemá ideální postavu a kdoví co ještě... Čím zaujme, je něco úplně jiného než krása, je to něco, co má v sobě. Zaujme sebejistotou, možná drzostí, postojem k životu, prostě se umí prodat a náhodou se stane, že se do ní jeden pán zamiluje a v podstatě úplně „zblbne“. Takže mě zaujala Carmen, protože se domnívám, že není kráskou, ale je někým, kdo to umí s životem. A protože si myslím, že každá z nás jednou za život zažije tuto zkušenost, kdy ani neví jak k tomu dojde, a stane se pro někoho tou úžasnou kráskou, aniž by byla, nebo aniž by si sama připadala, že je krásnější než ostatní. Prostě se to někdy stane.“

• Váš soubor je avizovaný jako nové profesionální taneční těleso. Jak jste vybírala tanečnický?

„Zatím nemáme zaměstnance, respektive máme dva na půl úvazku a máme lidi na smlouvy o dílo. Jsou to většinou tanečníci z jiných divadel. Hlavní představitelka Pavla Šmerdová je moje dlouholetá spolupracovnice, tančila asi ve všech choreografiích, co jsem dělala v Praze a je to naše první zaměstnankyně. Ostatní jsou z Národního divadla a ze Státního souboru písní a tanců a to je vše. S některými jsem spolupracovala už dříve, s jinými jsem se setkala za mého působení v Pražském komorním baletu a zatím je to systémem „kdo má čas“. Samozřejmě by se vše mělo začít měnit od prvního ledna, kdy bychom chtěli mít své zaměstnance.“

• Ano, právě se chci ptát na budoucnost, jak si představujete, že se soubor užíví?

„Je to jasné - aby soubor mohl existovat, tak se prostě uživit musí. Máme v plánu vydělávat nejenom představeními, ale i jinými akcemi - např. pohybové kurzy pro manažery, podnikatele... Zatím můj kolega ředitel a manažer Petr Zahradníček naše divadlo v podstatě živí svojí počítačovou firmou. To je zatím naše jistota. Nevím jestli se té počítačové firmy do budoucna více méně zdá, ale předpokládám, že si budeme vydělávat vedlejšími akcemi - kurzy pro modelky atd. Druhým aspektem je, že v nejbližší budoucnosti budeme dělat jenom takové choreografie, které můžeme dělat pouze s našimi zaměstnanci. To znamená, že pravděpodobně příští premiéra bude večer duetů. Bude to představení snadno přemístitelné, s malými náklady, představuji si tedy, že by mělo přinést i nějaké zisky.“

• Aby soubor vstoupil do povědomí veřejnosti, je nutné aby vystupoval nejen v Praze. Takže bych se vás chtěl zeptat: a) Když by si vás nějaký pořadatel chtěl objednat - kolik stojí? b) Hledáte sami možnosti k vystoupením mimo Prahu?

„Hledáme. Někaké akce jsou rozjednané, ale delší turné, dá-li se použít tento termín, krachuje díky tomu, že naši tanečníci jsou zaměstnaní v Praze. Musela bych je na každý večer vozit tam a zpátky... Ale rozhodně se s představeními mimo Prahu počítá. Stojíme plus mínus patnáct tisíc za představení plus doprava.“

• Vy jste v Praze asi dost známá, ale přesto o vás možná v rámci celé republiky někde nemají dost informací. Jaké kapitoly z vašeho lidského i uměleckého vývoje jsou důležité a zapřičinily, že teď tady přede mnou sedí Irena Janovcová?

„Jéžíšmarjá! Nazvěme tuto kapitolu spíše než uměleckou jako profesní nebo řemeslnou... Za útlého dětství jsem bývala gymnastkou, napřed sportovní, potom moderní. Několikrát jsem i někde reprezentovala. Ze sportu mi asi psychicky i fyzicky cosi zůstalo. Potom jsem tancovala ve Vysokoškolském uměleckém souboru, což svého času u nás, tedy alespoň v Praze, byl asi jediný soubor, kde se dalo „přivonět“ k moderně. Ke Graham technice, k jazzu, bylo možné se tam naučit kvalitní základy těchto technik.“

Další velmi důležitá kapitola je studium angličtiny a francouzštiny na filozofické fakultě. Neměla jsem hned od útlého dětství jasno čím budu, ale na škole jsem zjistila, že být tlumočnickem nebudu, protože mě nebaví říkat názory ostatních, bez možnosti vlastního vstupu. Toto povolání jsem opustila. Důležitá je asi půlroční stáž v Paříži, kam jsem jela kvůli francouzštině, ale samozřejmě jsem stáž využila i jinak. Jednak jsem tam psala diplomovou práci o baletní terminologii a chodila jsem do různých kursů, ať už klasického baletu, nebo moderního jazzu...

Dalším milníkem bylo studium HAMU v Praze u Pavla Šmoka. Setkání s ním je asi pro mě největším zážitkem vůbec. Pokud mě někdo někdy v choreografii něco naučil, pokud se vůbec dá v choreografii něco naučit, tak jedině on, jinak nikdo. Potom přišlo angažmá v Pražském komorním baletu, kde jsem tancovala dvě sezóny.

Poslední dva roky jsem jako choreograf na volné noze. Toť vše. Co mě ovlivnilo z osobního hlediska? Byly to možná ještě důležitější záležitosti než ty profesní, ale ty nebudu zveřejňovat.

Ještě jsem zapomněla - k profesním milníkům patří i existence sdružení Up Side Down. Založil ho Josef Kocourek, vedl ho rok a pak se zhroutil vyčerpaním. Dosud se snažíme toto sdružení zachovat s kolegou Ivo Dankovičem, který svítí dnešní představení. Sdružení mělo za úkol uvádět na scénu mladé začínající choreografy a tanečnický, kteří ještě nemají materiál na celovečerní představení a bylo by dobré je prezentovat veřejnosti. Organizovali jsme některé festivaly i mezinárodní. Myslím, že během organizování tohoto sdružení jsem se naučila spoustu věcí, vůbec něco vést a chovat se k lidem, které musím vést nejen na sále, ale i k tomu, aby přišli do divadla včas, dále jednání s různými institucemi atd.“

• V názvu souboru máte termín „baletní“ - Prozaické baletní divadlo. Tento termín evokuje představu jakého tradicionalismu, právě tak výběr látky Carmen. Znamená to příklon k určitému tradicionalismu, řečeno obráceně, že neholdáte být avantgardou, experimentovat s modernou?

„Já vždycky o sobě říkám, že jsem konzervativní. Ale ono je všechno relativní - protože co je moderna, co je avantgarda? Je zvykem, že když někdo něco neumí, tak po sobě začne lít a házet kečup, nebo jogurt a říká se tomu avantgardní umění. To je totéž, jako když někdo neumí psát básničky a píše volný verš. Tím, že někdo píše volný verš se nestává básníkem a tím, že se někdo snaží dělat různé vylomeniny a porušovat veškerou formu, se nestává umělcem.“

Irena Janovcová dává poslední pokyny při generálce

Foto: BoD

Prozaické baletní divadlo - Carmen
Záběry ze slavnostní premiéry nového souboru

Foto: BoD

Já mám sklon přece jen nějaké vžitě hodnoty ctít, pokud je možno, a kromě toho jsem vždycky chtěla dělat většinou tance, které mají výpověď, které jsou o něčem, které mohou oslovit nejen odborníka, sledujícího jak si kdo dá vysoko nohu a jaký má nárt. Tance by měly zasáhnout diváky svou výpovědí stejně jako činohra. Stejně sdělení může vyjít z pohybového divadla. S oblibou všude říkám, že pohyb je materiál, barvy jsou materiál, slova jsou materiál a záleží na každém z nás, jak materiál dokážeme využít. Dá se říci hodně slov, která neznamenají nic. Dá se říci málo a oslovit. Totéž platí o pohybu. Můžeme se mlátit až do úplného umlácení a je to k ničemu, nebo můžeme pohyb využít tak, že předáme nějakou myšlenku.“

• *Oslovilo vás něco v poslední době v českém tanečním dění?*

„Oslovila mě choreografie Pavla Šmoka Po zarostlém chodníčku... Docela mě zaujalo ročníkové představení studentek HAMU, kde se mi zdá, že vzniká poměrně silná generace mladých choreografů. Můžu jmenovat Mariku Blahoutovou. Zaujala mě tím, že jí jde také o příběh, a ne aby pohyby byly krásné.

Potom se mi líbí Vlastimil Červ, protože je také konzervativní a ctí formu.“

• *Jak jste se ocitla v Liberci? Prozaické baletní divadlo má v materiálech kontakty do Liberce...*

„Petr Zahradníček loňského roku v Liberci režíroval operu Orfeus a Eurydika a já jsem k němu byla přidělená jako choreografka a tam se datují počátky naší spolupráce.“

• *Odbočme od tance. Co ráda říkáte?*

„Všechno v co největším množství. Mám ráda, když je pohoda, klid a hodně chodů.“

• *Vaříte sama?*

„Vařím, s největší radostí. Nejradši tatínkovi, protože ten sní všechno a je vždy nadšen.“

• *Kde trávíte dovolenou?*

„Velmi ráda cestuji, ale je fakt, že jsem asi šest let neměla v létě dovolenou. Vždycky jsem si o letních prázdninách vydělávala v zahraničí, například číšníctvím, takže „pravou“ dovolenou ani neznám. Když to jde, ráda cestuji do neznámých krajín, někdy Evropou.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Vzniklo Prozaické baletní divadlo aneb

Bylo založeno v květnu 1998 a vzniklo na bázi spolupráce dvou výrazných uměleckých osobností - režiséra Petra Zahradníčka a choreografky Ireny Janovcové.

Tolik úvodní věta z propagačního materiálu Prozaického baletního divadla (dále jen PBD). A teď komentář: Hurá!!! Častokrát jsem si posteskl i na stránkách Tanečních rozhledů, že nevznikají nové soubory a už je to tady. Mimochodem pokud očekáváte kritiku PBD po premiéře Carmen, nedočkáte se jí. Jeden subjektivní názor nic neříká, ptal jsem se raději diváků - viz anketa Řekli po představení. A navíc - v tomto případě jde o víc než o jedno představení.

Proto se u PBD zdržím. Za prvé mě nesmírně překvapilo, že milionová Praha vyslala na premiéru nového souboru do Divadla pod Palmovkou pouhých několik desítek diváků (cca 100 - 120). Domníval jsem se, že pokud vznikne nový soubor, bude pod okny divadla přinejmenším vyhrávat dechovka a jásat dav.

Za druhé jsem velice rád, že si někdo řekl, že to zkusí. A držím palce panu Petrovi Zahradníčkovi, který neváhal použít pro rozjezd PBD i své finanční prostředky. Osobně jsem už delší dobu právě toho názoru, že ať se to někomu nezdá, doba nazrála pro vznik nových souborů. Jestli se totiž někdo domnívá, že jednou bude líp a že někdy budou lepší podmínky, to se načeká. Nebudou. Situace jako byla v druhé polovině šedesátých let, kdy se dalo zakládat cokoliv a kdekoliv, protože bylo nadšení, a všelicos bylo za babku, už se hned tak nezopakuje.

A vlastně ke schopnosti umění přežít patří i jeho určitá schopnost komerčně se o sebe postarat. Byť na mizerné úrovni, že člověk tak tak přežije. Když si vezmu dějiny hudby, kde jsem jakž takž doma, spousta skladatelů, o kterých se dnes učíme, se protloukala všelijak. Pečení holubi do úst lítali zdaleka ne všem.

Jde o vlastní zanicení a vášeň pro věc atd. Asi by pro vás všechny bylo poučné strávit pár dnů s mým přítelem mořeplavcem Rudolfem Krautschneiderem. To je škola: Všichni mluvili o tom, jak sní o moři, jak chtějí jet na moře, dálky atd... Rudolf každému řekl, že ho zdarma vezme na rok, dva na oceán, u lodi připravený čekal tlačení - přesto se nikdy nikdo nedostavil k odplutí. I já jsem patřil mezi ty, co neodpluli. A s Rudolfem jsme si to pak vysvětlili - skutečně měl pravdu - ve skutečnosti na moře nikdo nechce.

Prostě každý udělá, jen co chce. Možnost volby existuje. Potíž je ale v tom, že málokdo si upřímně a správně dokáže sám říci, co vlastně chce. Chtěl jsem taneční časopis bez koruny v kapse a bez grantů, tak jsem ho prostě založil. Samozřejmě, vždy jde o to dokázat najít vhodné lidi do týmu. Dovolím si pro tento případ mírně upravit správné pořekadlo: Kdo sám hoří, zapálí druhé.

Nové profi taneční soubory nejsou proto, že vlastně nikdo nestojí o to je založit. To je můj závěr. Samozřejmě slyším větu - že přišli úplné blbosti. Dejte nám milion, raději dva a soubor bude, bez toho to přece nejde... Je to pravda, ale pokud chci založit doopravdy soubor, dá se určitě přežít i v podmínkách východního tanečního trhu. Předpokládám, že na západním tanečním trhu zatím naše soubory nejsou schopny obstát v konkurenci.

Mimochodem kromě akademických kavárenských debat, zkusili jste to???

Je potřeba aspoň zkusit, jestli to jde. Nejenom si lámat hlavu, proč to nejde (to už víme všichni). A Petr Zahradníček s Irenou Janovcovou to zkusili. Začínají skromně a zezdola. Bez dechovky a ohňostroje. Bez jásajících davů. Už jenom z principu doufám, že se jim dílo podaří. Držím palce!!!

-mn-

Choreografická soutěžní přehlídka ČR a SR Olomouc '98

Výsledky

Hlavní cena nebyla udělena

Prémie za nejlepší choreografii:

Marika Blahoutová (Pražský komorní balet)
Leona Kvasnicová (Bratislavské divadlo tanca)

Zvláštní premie:

Rastislav Letenaj (Taneční divadlo Bralen Bratislava)

Zvláštní premie za autorské dílo:

Lenka Dřimalová (pedagog Janáčkovy konzervatoře Ostrava)

Zvláštní premie za humor:

Leona Kvasnicová

Prémie za nejlepší zpracování

povinné choreografie:

Marika Blahoutová

1. premie za vynikající individuální

interpretační výkon:

Martin Vraný (Bratislavské divadlo tanca)

2. premie za vynikající individuální

interpretační výkon:

Hana Litterová (Národní divadlo v Brně)

Čestné uznání za vynikající kolektivní výkon

členům Pražského komorního baletu

Odborná porota:

- **Mgr. Oleg Dlouhý**, dramaturg, Národní divadelní centrum Bratislava
- **Mgr. Ján Ďurovčík**, choreograf a umělecký vedoucí Bratislavského divadla tanca
- **Mgr. Jana Holeňová**, taneční teoretička a kritička, Divadelní ústav Praha
- **Doc. Dagmar Hubová**, vedoucí katedry taneční tvorby na Hudební a taneční fakultě VŠMU Bratislava, předsedkyně Únie tanečního umění na Slovensku
- **Mgr. Vladimíra Kartouzová**, pedagog moderního tance na Taneční konzervatoři Brno
- **Prof. Štefan Nosál**, choreograf, umělecký vedoucí souboru Lúčnica
- **Mgr. Zdeněk Prokeš**, choreograf a umělecký šéf baletu Národního divadla v Brně, předseda Rady Tanečního sdružení ČR
- **Prof. Pavel Šmok**, choreograf a pedagog katedry tance Hudební fakulty AMU v Praze
- **Mgr. Ondřej Šoth**, choreograf, Pražský komorní balet
- **Mgr. Libor Vaculík**, choreograf baletu Národního divadla Praha a umělecký šéf Pražského komorního baletu
- **Prof. Vladimír Vašut**, taneční teoretik a kritik, pedagog tance Hudební fakulty AMU v Praze

Moravské divadlo Olomouc

17. října 1998, 18⁰⁰, II. kolo

Povinné choreografie:

1. **Šárka Vrašťáková**
Leoš Janáček: Suita pro smyčcový orchestr - Adagio
tančí: Šárka Vrašťáková a Petr Kolář
2. **Leona Kvasnicová**
Johann Sebastian Bach: Sinfonia in D
tančí: Leona Kvasnicová, Katarína Siváková a Martin Vraný
3. **Barbora Zuchová**
David Israel: Dueta pro housle a klavír - Moderato
tančí: Barbora Zuchová
4. **Jiří Horák**
Leoš Janáček: Suita pro smyčcový orchestr - Adagio
tančí: Hana Litterová a Jiří Horák
5. **Lenka Ottová**
Leoš Janáček: Suita pro smyčcový orchestr - Adagio
tančí: Michaela Ottová a Veronika Sinová
6. **Lenka Dřimalová**
David Israel: Dueta pro housle a klavír - Moderato
tančí: Zdenka Šnapková, Gabriela Wilčková a Jakub Przebinda
7. **Rastislav Letenaj**
Leoš Janáček: Suita pro smyčcový orchestr - Adagio
tančí: Jana Kekeňáková
8. **Marika Blahoutová**
David Israel: Dueta pro housle a klavír - Moderato
tančí: Alice Borská, Roman Šolc a Radek Vrátil

Volné choreografie:

1. **Čo mám s tebou robiť**
chor.: Šárka Vrašťáková
hudba: Jiří Stivín a Zuzana Homolová
tančí: Klára Bicanová, a Šárka Vrašťáková
2. **Malý flirt pana Ulanbátara**
chor.: Leona Kvasnicová
hudba: Jablkoň
tančí: Leona Kvasnicová, Katarína Siváková a Martin Vraný
3. **Vzpomínka**
chor.: Barbora Zuchová
hudba: Johann Sebastian Bach/Charles Gounod
tančí: Kamila Šimáčková, Barbora Zuchová a Michal Štípa
4. **Trio Vivo**
chor.: Jiří Horák
hudba: Johannes Brahms, Klavírní trio e moll, op. 101
tančí: Hana Litterová, Eva Šeneklová a Jiří Horák

5. **Tím hůř**

chor.: Lenka Ottová
hudební koláž
tančí: Helena Arenbergerová, Michaela Ottová, Veronika Sinová, Lenka Vágnerová, Erik Houbá a Petr Münch

6. **Místo**

chor.: Lenka Dřimalová
hudba: Pavel Helebrant
tančí: Eva Friedlová, Andrea Lamešová, Šárka Michálková, Kristýna Slezáková, Zdenka Šnapková, Gabriela Wilčková, Daniel Bič, Michal Kubic, Dušan Škubal a Radek Trefný

7. **Čekání**

chor.: Rastislav Letenaj
hudba: Clemont Clearence
tančí: Beáta Bábelová, Renata Ciberejová a Dana Kolesárová

8. **Toman a lesní panna**

chor.: Marika Blahoutová
hudba: Zdeněk Fibich
tančí: Alice Borská, Nikoleta Rafaelisová, Roman Šolc a Radek Vrátil

Moravské divadlo Olomouc

18. října 1998, 19⁰⁰

Galaprogram

1. Suita pro smyčcový orchestr - Adagio (L. Janáček)
chor.: Jiří Horák
2. „Hamburger pro Bacha“ Sinfonia in D (J.S.Bach)
chor.: Leona Kvasnicová
3. Toman a lesní panna (Zd. Fibich)
chor.: Marika Blahoutová
4. Mother (John Lennon)
chor.: Ján Ďurovčík
5. Pie Jesus (A.L. Weber)
chor.: Ján Ďurovčík
6. „O chvíli budeme zase spolu“
Suita pro smyčcový orchstr - Adagio (L. Janáček)
chor.: Rastislav Letenaj
7. Koncert a moll (Ed. Grieg)
chor.: Libor Vaculík
8. Suita pro smyčcový orchestr (L. Janáček)
chor.: Šárka Vrašťáková
9. Pohádka (L. Janáček)
chor.: Libor Vaculík
10. Místo (P. Helebrant)
chor.: Lenka Dřimalová
11. „Tak dost“
Dueta pro housle a klavír - Moderato
chor.: Marika Blahoutová
12. Malý flirt pana Ulanbátara (Jablkoň)
chor.: Leona Kvasnicová

12. Celostátní přehlídka scénického tance

Přehlídku pořádala IPOS ARTAMA Praha, Středisko kulturních služeb Ústí nad Orlicí, Klubcentrum Ústí nad Orlicí a Taneční sdružení Eva Ústí nad Orlicí za finančního přispění Ministerstva kultury ČR a pod záštitou starosty města Ústí nad Orlicí Mgr. Karla Škarky.

Porotou byly uděleny čtyři ocenění:

Lucie Krameriusová (*Dance Perfect*)

za interpretaci

Tomáš Polák (*Impuls Praha*)

za interpretaci

Ivana Hrochová (*Flek Chrudim*)

za muzikálnost v choreografii a soubor Flek Chrudim za provedení Sefardského Ladina

Eva Veverková (*C-Dance*)

za výtvarné zpracování choreografií

Všem oceněným byla zároveň udělena cena Tanečních rozhledů

Odborná porota:

- **Petr Tyc**, tanečník, choreograf, Praha
- **Jaroslav Langmaier**, pedagog, tanečník, Praha
- **Pavel Kozák**, hudební publicista a kritik, Praha
- **Petr Kolínský**, scénograf, Praha
- **Elvíra Němečková**, taneční teoretik, Kyliánova nadace Praha
- **Jan Klár**, tanečník a choreograf, Praha

Roškotovo divadlo Ústí nad Orlicí

17. října 1998, 13³⁰

Soutěžní přehlídka

C-Dance Ústí nad Orlicí

Aqua, aqua

choreografie: Eva Veverková

hudba: Meredith Monk

Dance Perfect Praha

Edith

choreografie: Ivana Malá

hudba: Edith Piaf

USK Antares Praha

Mezi dívkami

choreografie: Vlastimil Červ

hudba: Karl Jenkins

TS Impuls Praha

Vrtěči a točičky

choreografie: Josef Prouza

hudba: David Byrne

výtvarník: Simona Šedivá

BT Studio Pardubice

Tekoucí čas

choreografie: Nada Gregarová

hudba: Dead Can Dance

Flek Chrudim

Sefardské ladino

choreografie: Ivana Hrochová

hudba: Rudolf Měřínský

Akordy ZUŠ Červený Kostelec

Místo

choreografie: Blanka Šourková

hudba: Iva Bittová

Banda Praha

Sarajevo

choreografie: Jan Schmidt

hudba: Jaromír Nohavica

výtvarník: Jarmila Falberová

C-Dance Ústí nad Orlicí

Pozdní večere

choreografie: Eva Veverková

hudba: Jiří Teml, Loreen McKennit

Victims České Budějovice

Libito

choreografie: Libor Hlaváček

hudba: Maurice Ravel

TS Impuls Praha

Tanec českých manažerů

choreografie: Josef Prouza

hudba: Frank Zappa

TS Návraty Havířov

Moon Machine

choreografie: Věra Tesařová

hudba: J.M. Jarré

Malé taneční seskupení Brno

Neklidem jsme obklopeni, klid je nám darován

choreografie: Lenka Švandová

hudba: Bohuslav Martinů

výtvarník: Ludmila Špilová

ZUŠ Malenovice

Spolu

choreografie: Kristýna Černá

hudba: Philip Glass

Filigrán Brno

Nadiváná křepelka

choreografie: Dobra Zelenková

hudba: Giuseppe Verdi

C-Dance Ústí nad Orlicí

Když se dva...

choreografie: Eva Veverková

hudební koláž (Glass, Monk)

Roškotovo divadlo Ústí nad Orlicí

17. října 1998, 19³⁰

Galaprogram

BT Studio Pardubice - Tekoucí čas

Akordy ZUŠ Červený Kostelec - Místo

USK Antares Praha - Mezi dívkami

Banda Praha - Sarajevo

TS Impuls Praha - Vrtěči a točičky

C-Dance Ústí nad Orlicí - Pozdní večere

Dance Perfect - Edith

TS Impuls Praha - Tanec českých manažerů

V rámci přehlídky vystoupilo s inspirativním představením Soudobé taneční divadlo Petra Tyce z Prahy s představením Pohyby a nehybnosti (16. říjen 1998 19:00 Roškotovo divadlo), konaly se praktické taneční semináře s lektory Sara Hastings Wookey (USA) a Jaroslavem Langmaierem a rozborový seminář (18. říjen 1998).

Přehlídce se ještě v našem časopise budeme věnovat, pro tento stručný faktografický přehled připojujeme pouze několik slov na závěr hlavní organizátorky Ivy Švarcové z Artamy Praha:

„Úroveň byla vysoká, i když podle mého názoru vůbec nejlepší soubor, který tu měl být - Studio VŠB Ostrava odpadl z důvodu choreografické soutěže, další skupina odpadla pro nemoc v souboru. Přesto měla přehlídka vysokou úroveň. Pokládám za zajímavé, že složení poradního sboru přehlídky bylo letos z velké části nové. Myslím, že to bylo prospěšné - jednak se jiní lidé dozvěděli o amatérské činnosti, mohli navázat vztahy i s Kyliánovou nadací, zastoupenou zde Elvírou Němečkovou.

Co se týká mladých lidí zde, jistě získali nové podněty pro svoji práci.“

-mn-

Kde najdete *TANEČNÍ ROZHLEDY* na Internetu? No přece tady → <http://www.bod.cz>

Víte o tom?

- ☞ 30. listopadu 1998 vystupuje **MJ STUDIO** v Divadle Komedie v Praze. Uvidíte představení s názvem „Každý z nás je nějaký“ (choreografie Milana Ježková). Začátek ve 20⁰⁰.
- ☞ Taneční skupina **Primavera** vystoupí v představení „Proměny času“ 18. listopadu 1998 v 19³⁰ v divadle GONG v Praze 9. Vystoupení se koná za podpory grantu Hlavního města Prahy pro oblast umění a kultury.
- ☞ Taneční skupina **Primavera** vystoupí v představení „Mysterium ticha“ 8. prosince 1998 v 19⁰⁰ v divadle U Hasičů v Praze 2. Vystoupení se koná za podpory grantu Hlavního města Prahy pro oblast umění a kultury.
- ☞ Taneční centrum Praha o.p.s. uvede na scéně Laterny Magiky následující představení: **Choreografické divadlo Bonn (Německo)** „La Strada aneb Krutá pohádka“. Choreografie a režie Pavel Mikuláščík - umělecký šéf Choreographisches Theater Bonn. Premiéra představení se uskutečnila 14. 9. 1997 v Bonnu. Představení je inspirované slavným Felliniho filmem z roku 1954. Turné proběhne ve dvou večerech : 25. a 26. listopadu 1998 ve 20⁰⁰.
- ☞ Jste z Teplic a okolí? Nevynechejte představení Čarovná moc vánoc (choreografie Jiřina Lavičková) v provedení **Dětského tanečního studia - KDT**. Premiéra 12. prosince 1998 v Krušnohorském divadle Teplice, repríza 13. prosince 1998 opět v Krušnohorském divadle Teplice. Začátky v 16³⁰ hod.
- ☞ V Praze vystoupil japonský soubor Sankai Juku s představením Unetsu. Zájemcům o tento druh umění vyšlo vstříc Divadlo Archa v závěru září.
- ☞ V pražském klubu Roxy mělo 24. září 1998 premiéru představení Život v bludišti tanečnice Simone Assione. Jak se k nám doneslo, prý velmi zajímavé.
- ☞ Ve dnech české kultury na Maltě od 2. do 11. října zde reprezentoval český soudobý tanec Pražský komorní balet.

Kresba: Jan Steklík

Odešel Gertík Černač

Bohužel čas nejde zastavit a proto přiši smutnou zprávu - jeden z našich přátel - tanečník Gertík Černač nečekaně zemřel ve věku 58 let.

Jako první žák tanečního oboru paní učitelky Evy Štanckové - Kudrnáčové hudební školy v Ústí nad Orlicí byl přijat na pražskou konzervatoř. Po jejím absolvování působil jako sólista baletu v plzeňském Tylově divadle, po odchodu z Plzně nastoupil do Laterny Magiky, se kterou objel kus světa, byl v Americe, Tokiu, na světové výstavě v Montrealu. Působil i v Černém divadle. Jeho posledním působištěm byl Balet Československé televize. Svoji taneční kariéru skončil v roce 1986, ale tanci zůstal věrný - připravoval mladé talenty ke studiu na konzervatoři, působil jako pedagog a choreograf krasobruslařů v západních Čechách.

Do Ústí nad Orlicí, kde bydlel v podkroví domu na náměstí, se vždy rád vracel a je škoda, že už si s ním o tanci a všem možném víc nepovídáme.

-mn-

Taneční konzervatoř Praha informuje:

- ☞ Společnost tance při Taneční konzervatoři Praha o.s. připravila společně s Taneční konzervatoří Praha za finančního přispění Magistrátu hl. města Prahy, městské části Praha 1 a Nadace ČLF premiéru symfonické pohádky S.Prokofjeva „Pěta a vlk“ v choreografii Jevgenie Serjožnikova z Petrohradu. Společně s tímto představením byla uvedena ve spolupráci s Národním divadlem v Praze obnovená premiéra úspěšné verze baletu „Marná opatrnost“ v choreografii A.Alonso. Představení se uskutečnilo na scéně Stavovského divadla 17. října v 19⁰⁰ hodin a 18. října v 11⁰⁰ hodin. Další reprízy jsou plánovány až do února 1999.
- ☞ V týdnu od 21. září 1998 do 26. září 1998 byl přizván k vytvoření původní choreografie pro studenty TKP vynikající pedagog, tanečník a choreograf jazz dance Claud Paul Henry z Londýna. Pobyt se uskutečnil za přispění Britské rady.
- ☞ Na tři Gala koncerty pořádané Tanzstiftung Birgit Keil v Ludwigsburgu v SNR byli pozváni studenti 8. ročníku Andrea Kramešová a Lukáš Slavický. Na Gala koncertech vystoupí v pas de deux z baletu Louskáček.
- ☞ Dne 1. prosince vystoupí studenti 8. ročníku Zuzana Zahradníková a Lukáš Slavický v hlavních rolích Kitri a Basila v představení baletu Don Quijote na scéně Národního divadla v Brně
- ☞ Ve spolupráci s Divadlem F. X. Šaldy se 20. prosince 1998 uskuteční premiéra baletu P.I.Čajkovského „Louskáček“ v provedení studentů Taneční konzervatoře a členů baletního souboru na scéně libereckého divadla. Další představení jsou plánována na měsíc leden, únor a březen 1999.

Začínáme, začínáte...

Při zářijové návštěvě Dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků v Tanečním centru Praha o.p.s. můj spolupracovník Bohumír Džubej neodolal a přestože jel především nafotit fotografie do časopisu položil i pár otázek tanečnickům:

• Jak se žije tanečnickům na začátku nového školního roku?

Hana Malíková: „Jak se žije tanečnickům nevím, ale pedagogům blbě. Je to děsný nápor po prázdninách.“

Slávek Hahn: „Myslím, že tanečnickům se žije úplně skvěle, protože jsou odpočatí a těší se na novou práci.“

Alžběta Černá: „Po prázdninách je to horší, protože svaly jsou ztuhlé. Jinak se těším na MTT, těším se, co se naučíme nového a netěším se na pololetní zkoušky a na únavu, kterou člověk cítí, když se jede domů.“

Lenka Kalajová: „Jak se žije? Dobře, akorát jsme ztuhlejší.“

-Na co se v novém školním roce těšíte a na co ne?

Lenka Kalajová: „Těším se na Mezinárodní týden tance a spolu s ním na zahraniční pedagogy a netěším se na bolesti svalů, kloubů, na neurózy.“

• Jak se žije pedagogům na začátku školního roku?

Ivan Krob: „Všechno bolí, ale člověk si musí rozvrhnout práci.“

• Na co pedagogové těší?

Ivan Krob: „Určitě na žáky, ne? Aby jich bylo hodně, aby byli hodní, vymýšlí se plány, co dělat...“

Děkuji za odpovědi.

BoD & -mn-

Oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že nás navždy opustil náš drahý přítel

Gerhard Černač

tanečník Baletu ČST ve výslužbě

Zemřel náhle dne 12. října 1998 ve věku 58 let.

V příštím čísle Přišel nám dopis přineseme

- ☞ Rozhovor s Vlastimilem Červem (Antares Praha)
- ☞ Co dělá dnes Jan Klár, úspěšný tanečník zlaté Šmokovy éry
- ☞ Navštívíme některou z akcí Taneční konzervatoře Praha
- ☞ Chystáme se na návštěvu Duncan Centre konzervatoře
- ☞ Carmen (PBD) - recenze Aleše Cigánka
- ☞ ... a další materiály

TANEČNÍ ROZHLEDY

Vážený pane šéfredaktore,

na základě mého dvoudenního pobytu na Vaší přehlídce scénického tance „Tanec, tanec... '98“ v Ústí nad Orlicí a mého rozhovoru s paní Evou Veverkovou Vám zasílám tento list jako upřímné poděkování za přijetí a zejména Vámi projevenou podporu při mém zpracování tématu teoretické práce s pracovním názvem „Novodobý tanec v Čechách a na Moravě po roce 1989“. Rád jsem shlédl sobotní přehlídku souborů, která byla pro mne konfrontací mých vlastních dojmů s články odborných periodik a hodnocením poroty při nedělním rozborovém semináři.

Na druhé straně mě spokojenosti se ale nacházím až velice silně kritickým. A to se týká mého názoru na porotu, resp. jejího předsedu - tato skutečnost mě nenechává klidným, dokud nedojde k jejímu vyslovení. Mám na mysli mluvený projev, který zcela neodpovídal jeho roli v porotě. Roli toho „hlavního v porotě“ chápu jako osobu, která jasně, stručně a rychle řídí celý seminář, aby se pro posluchače nestal neúnosně vleklým. Řečeno zcela jasně, než jsme se od pana Klára dozvěděli a vyslechli slovo úvodní i průvodní, mnoho posluchačů se dostalo do stavu únavy a čekání na faktické poznámky.

To je, myslím, to nejdůležitější pro mne, co jsem chtěl sdělit. Prosím Vás o otištění mého dopisu v Tanečních rozhledech. Ještě jednou Vám děkuji za asistenci a podporu. Zároveň také děkuji za informace o předešlých ročnících „Tanec, tanec...“.

Přeji hodně úspěchu, čtenářů a celkový zájem o Váš - Náš časopis.

Malík Jan

DUNCAN CENTRE konzervatoř
Praha

Citadela informuje

Mata Prasad Mishra, Benarés, Kathak - klasický tanec severní Indie Studio Citadela, Praha 2.-7.11. 1998

Ve dnech 2. až 7. listopadu v kulturně terapeutickém centru Citadela, Klimentská 16, Praha 1 probíhal taneční workshop a představení mistra indického tance kathak, Mata Prasad Mishra, doprovázený tradiční hudbou (Shiv Sahai - tabla).

Mr. Mata Prasad Mishra - tanečník již od dětství zasvěcený do umění tance kathak. Reprezentant indické klasické školy Benarés. Měl možnost předvádět své umění na mnoha festivalech v Indii, prezentovat tradiční kathak mj. ve Švýcarsku, Španělsku a Japonsku a předávat tak dále své profesionální zkušenosti mnoha studentům v těchto zemích. V roce 1997 uskutečnil společně se švýcarským tanečním divadlem Les Motreurs d'Images inscenačně nákladné představení „Draupadī“ inspirované částí védského mýtu Mahábháraty. Na letošním evropském turné v říjnu a listopadu vystoupil v Ženevě a Praze.

Vystoupení indických umělců proběhlo v těchto termínech:

- 4.11. představení Mata Prasad Mishra, Benarés, - Experimentální prostor Roxy
- 5.11. Mata Prasad Mishra, Benarés - Divadlo Komedie
- 6.11. Mata Prasad Mishra, Benarés - Studio Citadela

Doprovodný program

- 3.11. Kathak - prezentace Mata Prasad Mishra v Karlínském spektru
 - 4.11. Kathak - Mata Prasad Mishra na Konzervatoři Jar. Ježka
- Mimoto probíhaly taneční kurzy ve Studiu Citadela.

Vystoupení indických umělců je v evropském kontextu kulturní událostí, která se uskutečňuje v rámci dlouhodobého projektu Odlišnost - Tolerance - Setkání. Tento multikulturní projekt společně realizují Studio Citadela a Théâtre Les Motreurs d'Images, Ženeva. Z dalších programů lze zmínit např. etnický orientovaný taneční workshop na zámku Mnichovo Hradiště (červenec 1998) nebo evropskou inscenaci chystanou za spoluúčasti flamenco souboru španělských Romů La Droma Kumpania (1999/2000).

*Kathak, klasický tanec severní Indie
Stručná historie*

Klasický tanec severní Indie byl na počátku předváděn v chrámech jako vzdávání a obětí bohům. V době mongolské okupace byl tanec v chrámech zakázán a přesunuje se na knížecí nádvoří, kde literární obsah tance

ustupuje čistě technice. Nicméně ve vyprávěcích částech hinduistické mýty a legendy pokračují. Tradiční kathak prezentuje pouze jeden tanečník, který je spíše „vypravěčem“. Dnešní kathak velice vyzpěl, zaznamenal důležité změny ve svých formách a tanečníci vymýšlejí moderní choreografie tance.

Technika

Technika kathaku se opírá o rozvinutou choreografickou řeč, znázorňovanou mudrami (gesta rukou), rytmickými pohyby nohou, expresí obličeje a pozicemi těla. Práce nohou je prováděna na bázi složitých rytmických celků. Tanečník má na nohou uvázané „ghungaru“, rolničky a rytmické ozvuky úderů nohou jsou obdivuhodně synchronizované s gestickými pozicemi horní části těla. Velký důraz je také kladen na piruety a skoky prováděné v rytmu. Učitel vede žáka až k virtuozitě ve všech skladebných částech tance.

Obsah

Vedle elementů čisté techniky zůstává kathak i nadále převyprávěním mytů a legend starověké Indie. pozice těla a gesta představují hinduistické božstvo a legendární postavy. Tanec ve své vyprávěcí části interpretuje lidské emoce a může se stát originálním podkladem pro divadelně poetický výraz.

Studio CITADELA

Citadela je „malé kulturní centrum pro všechny kolemjdoucí“, studio s otevřeným chráněným programem výtvarné a divadelní dílny aj. pro širokou skupinu kulturní veřejnosti a postižených spoluobčanů. Pravidelný program studia rozšiřuje také cyklus setkávání - slavností (rituál jídla, muzické a etnické slavnosti, Svatojakubská noc, Tisíc a jeden květ, Svátek rukou). Citadelu dále navštěvují: Bohnická divadelní společnost, Ateliér indického kathaku, dětský soubor Děti DE-LA-CITÁ, Těatr Novogo Fronta, studentské projekty.

Spolupráce: Divadlo Les Motreurs D'Images (Ženeva), Mamapapa, Sdružení čtyři dny etc.

Za zaslání všech informací děkujeme taneční lektorce Ivaně Hessové. Bližší informace pro zájemce tel 02-2311522.

Nahý a nahý ano, ne aneb Nahota na jevišti - ANKETA

Tak jak jsem v průběhu října potkával různé osobnosti, pokud byla chvíle pro rozhovorek, položil jsem jim soubor otázek. Úmyslně jsem volil zadání širší a každému dotázanému jsem nechal na jeho libosti, na kterou otázku mi odpoví. Takže:

• Co vám říká nahota v tanci, setkal jste se s ní, použil byste jí sám, ruší vás při sledování, nebo naopak umocňuje zážitek?

Následující odpovědi jsou zcela bezprostřední, nepřipravené:

Irena Janovcová, choreograf, Praha: „Přiznám se, že jsem se nad tím zamýšlela... Především, že svléknout tanečnicka na jevišti neznámá být něčím neobvyklým. To dělá kde kdo. Pokud budu chtít být neobvyklá, rozhodně nebudu tanečnicku svlékat. Mě vždycky připadalo, že by byl daleko silnější zážitek, kdyby byli tanečníci zády k divákům, třeba deset „bab“ zády k divákům a svlékly by si vršek... Všichni vidí, že na sobě nic nemají, ale zůstává jakási napětí. To považuji za daleko silnější, než ukázat deset párů prs.

Nevím - nikdy jsem nenašla moment, kdy by mě lákalo tímto způsobem někoho na jevišti svléknout.

Aby zůstalo jakési napětí, tušení čehosi, například když jsou tanečníci zády, to ano. Možná by mě zajímalo, nějak využít tento způsob. Ale svléknout jen tak a nasvítit bílým reflektorem asi ne.“

Petr Šimek, choreograf, Liberec: Myslím si, že nahota sama o sobě je krásná. Nahota ve své přirozenosti - sauna, plovárna atd. je v pořádku, ale na jevišti jsem se s ní setkal několikrát, a ještě méněkrát v nějaké přijatelné formě, že by zůstávala hezkou.

Jestli bych použil tento prostředek? Když bych měl důvod, asi ano. Je to hrozně choulostivé. Nahota láká, ale musel bych vědět, jak s ní naložit. A teď už vůbec nemyslím, že je to lákavé z důvodu, že se už takzvané může. My jsme dělali kdysi dávno Dámu s kaméliemi a byl tam moment, kdy je hlavní představitelka obnažována svým milencem. Scéna spočívala v tom, že jí pouze rozeplnul korzet, hořejšek, sundal jí ho z ramen a ona zůstala zády. Nemám rád věci na půli cesty. Nahota je krásná na jevišti, když se za svou nahotu nestydí, jestli se to tak dá říci. Nahota musí působit přirozeně. A to ještě nemluvíme o estetice.

Ale nemám z nahoty hrůzu, naopak. I když jsem zastáncem názoru a nejen na jevišti - že cípeček textilu je provokativnější a erotičtější a dává víc všeho, co s tím souvisí pro vnímání, než „plesk“ a tady máte nahou „babu“.

Pavel Šmok, choreograf, Praha: „Musím se přiznat, že mě nahota na jevišti vždycky hrozně rušila. Já mám nahotu strašně rád, miluji ji, ale jenom v soukromí. Na scéně mě připadá, že se něco podsouvá divákovi, aby představení bylo snad stravitelnější... Nelíbí se mi to. Nahota na jevišti je v podstatě ošklivá. Tělo je většinou ošklivé... (smích) No někdy aspoň malinko, dobře. Ale opravdu nahotu na jevišti nemusím, já ne. Připadá mi zbytečná.“

Aleš Cigánek, kritik: „Na videu jsem viděl představení Bill T. Jonese, inspirované poslední večerí Ježíše Krista. Pro závěr představení nabral Bill T. Jones v místě turné externí tanečnicku a na scéně uvedl snad padesát nahých lidí. Vypadá to impozantně. Poselstvím představení je, že všichni jsme stejní, všichni jsme lidi, nezáleží na tom, jak kdo vypadá. Nezáleží kdo je tlustý a kdo tenký. To mě oslovilo. Uvědomil jsem si, že není důležité jestli je člověk nahý nebo oblečený, ale jak dílo promlouvá. Myslím, že když člověk (autor) používá nahotu cíleně, aby něco vyjádřil, lze s tím souhlasit.

Ale celkově nahota v tanci odsud potud, určité meze by měly být. Když chce někdo jen ukázat hezkou holku, aby byl jediný efekt v tom, že je nahá... Potom samozřejmě všichni koukají na to, jaké má přednosti, než na tanec samotný.“

Petr Tyc, choreograf: „Nahý člověk je člověk sám o sobě a to, co s ním dělá nahota - pro někoho je odpuzující, pro někoho rozptylující - jsou důsledky naší kulturní minulosti. Důsledky toho, čeho se nedokážeme a nemůžeme zbavit tak lehce. Ale: Tělo je tělo a my bychom se s ním měli lépe spřátelit. My tanečníci, dejme tomu, se s ním docela přátelíme, ale spousta lidí se s tělem mnoho nepřátelí a je to škoda. Tělo patří nejen k životu, ale i k filozofii, k náboženství. Patří.

Co se týká mě subjektivně - pro mě jako pro diváka je nahota problematická tím, že pokud je použita v pozitivním smyslu, příliš mě vzrušuje. Takže já se pak nesoustředím na významy. Pokud je použita v negativním smyslu, mám problémy překlénout určité odpuzující pocity.

Když bych měl potřebu využít nahotu pro smysl věci, pro podstatu věci, určitě bych neváhal nahotu použít, ale určitě bych počítal s problémy, které sám cítím. Snažil bych se jednak diváka nerozptylovat, případně neodpuzovat.

Mám pocit, že věci přirozené jsou prostě přirozené a měli bychom je vnímat jako přirozené. Na mě například velmi negativně působí fakt, že díky reklamě a obecnému vkusu je zbožňovaný určitý stereotyp krásy. Mě se to příliš nelíbí, protože lidi jsou krásní i když nemají určité proporce. Bohužel medializace a neustálý přísun nejdokonalejších výtvorů (typů) v reklamě nás přetváří v konzumenty, kteří mohou zapomenout, že krása je mnohem krehčí, subtilnější, i možná skrytá...

Mluvil jsem se svým tchánem lékařem, který se setkává s nahými těly dennodenně ve své praxi. A ten mi řekl velmi jednoznačně: Najít hezké tělo je svátek. Je svátek setkat se s tělem, které je krásné. Nejen v tom snobském slova smyslu, podle reklamy, ale vůbec.

Vliv křesťanské kultury, minulosti, je neblahý. Lapidárně řečeno: Tělo je něco špatného, musíme se ho zbavit. Mnoho lidí v tomto smyslu žije a tělo jim vadne a začíná být ošklivější. A lékař, který se s těly dennodenně setkává, to vnímá jasně. Takže mě tchán vyvedl určitým způsobem z omylu, když jsem bránil nahotu a krásu, která je skrytá...“

Eva Veverková, choreografka C-Dance Ústí nad Orlicí: „Tělo tanečnicka by mělo pracovat tak, jak vyžaduje námět choreografie. A to mluví za všechno. Pokud námět vyžaduje, aby byl tanečník nahý, bude nahý. Ale! Je tu druhá věc. Choreograf musí vědět s kým pracuje. A když bude vnucovat svou choreografii, která vyžaduje, aby tělo tanečnicka bylo nahé a nebude vnímat individualitu tanečnicka, kterému to nebude přirozené, tak to nevyjde. V žádném případě bych nahotu nevyužívala pro efekt, od toho jsou jiné žánry, jiná pódia.“

Josef Prouza, choreograf Impuls Praha: „Vzpomněl bych termínu, který zavedl patrně komunistický filmový kritik Klime: funkční sex. Ač jsem s ním nikdy nesouhlasil ve filmových kritikách, tak v tanci bych s ním souhlasil. Nahota mi nevadí, ale musí skutečně být funkční. Musí říkat něco navíc, musí dávat další rozměr choreografii. Když se někdo svlékne, musí něco „říci“. Svlékání bylo velkou módou v 80. letech v divadle - svlékal se každý, hlavně z amatérských souborů, pokud chtěl nějakým způsobem obstát. To se částečně přelilo i do scénického tance. I když do tance amatérského ani ne. Čas od času se objevovaly poloobnažené ženy, někdy i muži. Byl jsem dokonce svědkem, kdy jeden můj bývalý žák stál na jevišti obnažen. Byl zády k divákům, kolem něho tančila jakási dívka... Obecně řečeno - já nahotu nepoužívám, nikdy se v mých choreografiích neobjevili úplně nahí lidé. Ale například nahota u Billa T. Jonese, kterou jsem viděl v Národním divadle, kde se uvaděčky křížovaly, mi nevadila vůbec.

Sám jsem spíš proti a v Tanci českých manažerů jsem použil poloobnažování mužů jenom proto, abych naznačil prvoplánovou linii, že čeští manažeri občas zůstanou ve svém podnikání „cugrunt“.

Vlastimil Červ, choreograf Antares Praha: „Mihlo se mi už pár záblesků hlavou, že bych nahotu použil, ale nesměla by být „sprostá“. Myslím, že lidi u nás ještě pořád nejsou schopní nahotu správně vnímat - viděl jsem pár souborů, které použily nahotu, ale třičtvrtě lidí v publiku vnímá jenom nahotu a ne, co se nahotou, jakožto prostředkem, vytváří. Já bych se určitě hodně bál použít nahotu naprosto jasně, že by tanečníci na jevišti tancovali nazí. Ale už mě párkrát napadlo, že bych použil jen v náznaku nahotu lidského těla. Aby to byl opravdu jenom náznak, aby divák výsledek nebral jako pouhé nahé tělo.“

Pavel Kozák, kritik, Praha: Myslím, že by bylo optimální, nebo ideální, kdyby se vrátil stav, který už tady jednou byl a sice ten, že nahota sama je bezpříznaková. A pakliže k ní má přistoupit nějaký typ erotismu, tak se to děje ozdobami, malováním, nebo typem pohybu. Nevím jestli dnes po dlouhé éře, kdy si lidé zvykli chodit v šatech, je to možné navrátit v čisté rajske podobě tak, jak to je u předpísemných kultur. Ale vzhledem k tomu, že se k nahotě vždy váže kulturní tzn. voyérský aspekt, tak by možná bylo docela dobré, kdyby se přecitlivělost na nahotu léčila podobným způsobem, jak to známe z nudistické pláže, když jsme tam delší dobu. Tak se léčí fobie: Když se paní bojí brouku, tak jí dá psychiatr k broukům a ona ječí, ječí až se vyječí a pak už se brouky nebojí.

Kdyby té nahoty bylo až příliš, pak by potom opravdu záleželo na tom, jak člověk tancuje, nebo co předvádí. Jinak si myslím, že tělo ne s erotickými pohyby, tělo bez ozdob, bez malování je v podstatě „zdravé“. Může se stát bezpříznakovým, je tady ta šance.

Jako příklad jsou vhodní indiáni v Polynésii. Přešle i doktor Uzel v publikaci Sex, odhalené tabu, že když přišli misionáři a dali ženám zástěrky, že ženy říkaly misionářům: „My nemůžeme být tak nemravné“ a zástěrky odhodily do roští. Ony se oblékaly jenom večer, když chtěly na muže působit vzrušujícím dojmem. Jinak normálně celý den chodily nahé.“

Karel Pokorný, šéfredaktor denníku Orlické noviny: „Záleží na tom, jak se k nahotě přistupuje. Každý z nás vnímá nahotu jinak, na každého z nás jinak působí. Přirozená krása hezkého, nahého těla asi musí na diváka působit kladně, ale záleží potom, jak se s nahotou nakládá dál. Nahota může působit i záporně, když se s ní spojí něco negativního. Nahota může být krásná i vulgární a záleží na autorovi, choreografovi, jak nahotu uchopí. Osobně si myslím, že je to hrozně tenký led. Může se stát, že se led pod tvůrcem prolomí a že přestřelí. Divák výsledek nemusí vzít.“

Navíc všeobecně nejsme na nahotu moc zvyklí. Ještě donedávna nahota byla téměř tabu a když jsme viděli „nahé“ obrázky, bylo to pro nás něco zakázaného. A pocit „zakázaného“ v nás ještě určitě trochu je.

V každém případě musí s nahotou pracovat kvalitní autor a musí vědět, co chce říci. Já osobně bych s nahotou nakládal jak se šafránem.“

Petr Kolínský, scénograf, Praha: „Nahota mě neruší nikdy nikde! V tancích, které jsem viděl v Ústí nad Orlicí na celostátní přehlídce několik mýmých nahot bylo. Některé jsou chytré a velmi dobře použité, například v Tanci českých manažerů Josefa Prouzy. Některé nahoty jsou náhodné a jsou blbé, protože jsou náhodné. Některá místa si naopak o to říkají, že by mohly být nahatější!!

Vážně: Je to vždycky o tématu, nejde o uchvácení diváka a hraní na jeho strunu. Jde o přesnost a načasování v použití.

Blanka Šourková, choreografka Akordy Červený Kostelec: „Člověk se nahý narodil, takže z hlediska přírody by to vadit nemělo. Je pravda, že jsem viděla v jedné choreografii tančit starší ženy, kde tančily tak, že mi jejich nahota nevadila. Nebyl v tom exhibicionismus, nerušilo mě to. Nesmí být nahota jen tak, musí být o něčem. Je fakt, že jako ženě by mě nazí muži na pódiu spíše vadili. Viděla jsem předloni na Entrée k Tanci naháče, i když on to měl vymyšlené - zrozen z hlíny...“

Ale nejhezčí je, když žena je malinko zakrytá a ponechává si určité tajemství.“

Na závěr ankety jsem se zeptal přímo mladé sympatické tanečnice:

• *Tančila byste nahá?*

Petra Cicáková, tanečnice Akordy Červený Kostelec: Když to vymyslí choreograf, tak asi ano. Nahota je přirozená, i když dnes je normální být oblečený. Je to rozpor.

Nevím, jestli bych dokázala vyjít nahá a být tak spontánní, abych dokázala být přirozená. Nevím. Ale je to druh umění, který člověk vidí na obrazech běžně... Takže jestli se do umění řadí i to, že člověk tančí nahý... Proč ne, když to bude člověku příjemné a bude se cítit osvobozen...“

Všem dotázaným děkuji za odpověď.

-mn-

Od tance k tanci

Fotoreportáž ze zahájení školního roku Dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků v Tanečním centru Praha o.p.s. jel nafotit na cvičební areál Větrník můj spolupracovník Bohumír Džubej. Protože jsem nemohl cestovat s ním, v mé klasické úloze lovce interview mě tentokrát zastoupil. Zde vám nabízím jeho rozhovor s Antonínem Schneiderem, manažerem i pedagogem Tanečního centra Praha o.p.s.

• *Soukromé školy se musí nějakým způsobem uživit, to znamená mimo jiné, že musí každým rokem vymýšlet něco nového - jak zaujmout žáky, studenty. Co připravujete u vás pro letošní školní rok?*

Antonín Schneider: „My se nepovažujeme za soukromou školu, co se týká toho pravého slova smyslu: Škola jakožto obchodní společnost. My jsme nezisková organizace. Odjakživa jsme byli nezisková organizace. Založila nás Nadace Tanečního centra. A jsme s naším statutem (pozn. redakce - o.p.s. za názvem Taneční centrum znamená specifický termín obecně prospěšná společnost) jediná nezisková taneční konzervatoř v republice. Z toho vyplývá naše problematické postavení společenské, ekonomické... Protože stát není připravený na to, že by neziskové organizace v tomto směru působily a takto rozsáhle fungovaly a vytvořily konkurenci státnímu školství.“

O problémech, které máme na ministerstvu školství jsem už několikrát mluvil, to už mi připadá na tomto místě téměř zbytečné opakovat.

Vraťme se k otázce - my nepotřebujeme nalákat studenty, klienty, zákazníky... My máme naši stálou klientelu lidí v tanečním oboru - ať už pedagogy, žáky, rodiče... Naše postavení na „uměleckém trhu“ je dlouholeté a pořád stejné. Myslím, že můžeme těžit z tradice a jména, které Taneční centrum má. Samozřejmě se snažíme každý nový školní rok v něčem vylepšit oproti roku minulému, ale to je takový plynulý evoluční vývoj, který znamená drobné úpravy a změny ve vzdělávací koncepci, v harmonogramu akcí. Snažíme se o neustálé vylepšování ekonomických podmínek, aby každá

akce byla co nejefektivnější a aby se každá akce blížila co nejvíc tomu, co od nás očekávají studenti. Jedná se i o pohled z naší strany na totéž - vylepšit, co jsme pochytili za minulý školní rok, že nebylo nejvhodnější, nebo drahé, nebo špatně načasované...“

• *Školní rok se kryje i s divadelním rokem. Co očekáváte v letošní divadelní sezóně od moderního tance?*

„Od moderního tance očekávám, že získá lepší pozici. My jsme dlouhá léta byli osamocení v propagaci i motivaci našich studentů, ale i našich kolegů, v oblasti využívání technik moderního tance. Dnes vidíme, že naši mladší kolegové začínají seriózně pracovat jednak na sálech, jednak choreograficky. Nedochází bohužel k příliš velké spolupráci, k naší lítosti, ale chápeme to z lidských důvodů. Je to konkurence mezi Tanečním centrem a mezi tradiční konzervatorní koncepcí. Myslím, že rozdíly překonáme nejlépe při práci. Snažíme se vytvořit další podmínky, abychom společně vystupovali, abychom společně prezentovali na jednom jevišti několik škol, několik konzervatoří. Na naší letní škole jste mohl vidět, že kromě pražské konzervatoře, která to má nejbliž, byli přítomni frekvenci vlastně ze všech českých konzervatoří. Připravujeme také společné vánoční vystoupení, společné konzervatorní vystoupení na Mezinárodní týden tance, které je vlastně už tradiční.“

Letos bude v říjnu choreografická soutěž v Olomouci, ze které určitě vyjdou nějaké poznatky o úrovni scénického tance, o úrovni výuky na jednotlivých konzervatořích, možná i v divadlech.

Očekávám i velký „bonbónek“ nastávající sezóny: Pražský komorní balet, mající nejbliž k současnému pojetí komorního kompaktního tělesa, které se velmi blíží k současnému pojetí tance, získá nové prostory. Bude pracovat ve Státní opeře. Získá úplně nové zázemí, které si dávno zasloužil, ale nikdy ho nedocílil. Předpokládám, že to bude mít velký vliv na společenskou i uměleckou úroveň souboru. Moc se na to v Tanečním centru těšíme, protože Pražský komorní balet je náš zářný vzor a je to cíl pro většinu našich dobrých studentů.“

• *Chtěl byste na závěr něco vzkázat čtenářům Tanečních rozhledů?*

„... Jsou to tanečníci, takže bych jim měl popřát obecně, aby měli úspěch v práci, aby se nezranili, aby se pořádně připravili na školní rok i sezónu a aby dělali všechno proto, aby tanec získal společenské uplatnění mezi všemi dravými žánry a obory, které nás dnes obklopují. Aby byl tanec stejně dravý a měl co prezentovat.“

Děkuji za rozhovor.

BoD & -mn-

„ANČA“, to není jméno některé z dívek, ale familiérní označení předmětu zabývajícího se anatomií.
V TCP ji vyučuje PhDr. Vlasta Schneiderová
Foto: BoD

Fotoreportáž z TCP o.p.s.

Fotoreportáž z Tanečního Centra Praha o.p.s., Dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků (13.9.1998), připravil BoD

Obsah

Nahý a nahá ano, ne - aneb Nahota na jevišti ...	3
EDITORIAL, aneb překvapení vydavatel	4
Noví lidé v tanci kolem nás.....	4
Anketa, anketa, anketa.....	4
Petr Zahradníček: Divadlo - Počítače - Tanec	5
Pavla Šmerdová před premiérou	6
Řekli po představení.....	7
Eva Brodská: Chtěla bych být tanečnice	7
Irena Janovcová téměř od A do Zet	8
Vzniklo Prozaické baletní divadlo aneb Zamyšlení	9
Choreografická soutěžní přehlídka ČR a SR	
Olomouc '98.....	10
Tanec, Tanec... '98	
Ústí nad Orlicí.....	11
Víte o tom?.....	12
Taneční konzervatoř Praha informuje.....	12
Začínáme, začínáte.....	12
Odešel Gerťík Černač	12
V příštím čísle přineseme.....	13
Citadela informuje	13
Přišel nám dopis	13
Nahý a nahá ano, ne aneb Nahota na jevišti	
- ANKETA.....	14
Od tance k tanci.....	15
Fotoreportáž z TCP o.p.s.	16
!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!	18

TANEČNÍ ROZHLEDY

Vydavatel: Bohumír Džubej - BoD

Redakce:

šéfredaktor - Miroslav Němec

Adresa redakce:

Miroslav Němec, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)525087, 524352

Adresa vydavatele:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, http://www.bod.cz, E-mail: bod@bod.cz

Ročně vychází 11 čísel

Cena výtisku 25,-Kč

Cena výtisku při předplatném 20,-Kč

Celoroční předplatné 220,-Kč

Objednávky, předplatné a inzerce:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: (0465)524352, mobil: 0602 416 913, http://www.bod.cz, E-mail: bod@bod.cz

Za původnost a správnost příspěvků odpovídá autor (platí i pro inzerci).

Redakce **TANEČNÍCH ROZHLEDŮ** se nemusí vždy ztotožňovat se všemi zveřejněnými názory a příspěvky. Ty příspěvky, u kterých chybí podpis a adresa (abychom se eventuálně mohli s pisatelem spojit), uveřejněny nebudou.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Přetisk informací jen se svolením redakce.

Tisk:

Tiskárna GRANTIS, Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel./fax:(0465)525741

Podávání novinových zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ Přeprava č.j.: 2244/98 ze dne 1.6.1998

ISSN 1211-8494, MK ČR 7779

© Bohumír Džubej - BoD

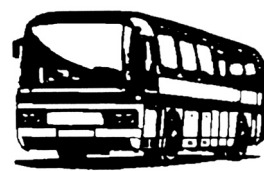
svatební oznámení, barevné prospekty ...

TISKÁRNA GRANTIS

Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.+Fax: 0465 - 525741

TISKOVINY
V KRÁTKÝCH
TERMÍNECH
dopisní papíry,
hospodářské tiskopisy,
reklamní letáky,
vizitky, brožury, knihy,

NA DOVOLENOU I ZÁJEZDY VŠEHO DRUHU
U NÁS DOMA I PO CELÉM SVĚTĚ
S AUTOBUSOVOU DOPRAVOU
LUBOMÍR ZÁŘECKÝ
Pod lesem 253, 562 01 Ústí nad Orlicí
Tel.: 0465 - 523974

LABORATORNÍ ZPRACOVÁNÍ
FOTOGRAFIÍ
PRO NÁŠ ČASOPIS PROVÁDÍ
FOTO IRENA
Smetanova 615, 562 01 Ústí nad Orlicí
Tel.: 0465 - 526295

**FOTO
IRENA**

SOUKROMÁ INZERCE

Toto místo je vyhrazeno pro soukromou inzerci. Sháníte hudbu, látky na kostýmy, někde jste něco ztratili? Nebo naopak něco nabízíte, či jste něco našli?

Ceny soukromé inzerce jsou následující: 1. řádek 30,-Kč, každý další 10,-Kč. Inzerát bude otištěn po zaplacení zaslané složenky.

Uveřejňujeme pouze inzeráty v souladu s platnými právními předpisy a s úplnou adresou inzerenta. Inzeráty pod značkou neotiskujeme.

Inzeráty zasílejte na adresu vydavatele uvedenou vlevo v tiráži.

!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!

Nabízíme Vám velmi výhodné předplatitelské slevy.

Cena jednoho výtisku zakoupeného v běžném prodeji je 25,-Kč.

Při celoročním předplatném ušetříte na jednom výtisku 5,-Kč a ušetříte tak peníze za více než dvě čísla!!!

Cena jednoho předplaceného výtisku je pouze 20,-Kč!

Stačí **čitelně** vyplnit objednávací lístek a zaslat jej na adresu vydavatele. Také můžete použít formulář na, který je na Internetu na stránkách našeho časopisu. Ty najdete na adrese **http://www.bod.cz**

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA - NEVYSTŘIHUJTE - KOPÍRUJTE

Objednávám předplatné časopisu **TANEČNÍ ROZHLEDY** od nejbližšího možného čísla za cenu 20,-Kč za číslo.

Příjmení a jméno předplatitele..... :

Ulice a číslo popisné..... :

PSČ a město..... :

Předplatné uhradím..... : ☐ složenkou

☐ fakturou

Datum a podpis (razítko)..... :

Nově vzniklé

Prozaické baletní divadlo

vypisuje

konkurs

na místa tanečnic a tanečníků.

Konkurs se koná

v neděli 29. listopadu 1998

**v 10.00 hodin ve zkušebně Divadla pod Palmovkou
Praha 8 - Libeň, Zenklova 34**

**Repertoár moderní, představení v Divadle pod Palmovkou v Praze
a na zájezdech.**

Nástup v červnu - srpnu 1999

Kontakty:

**Irena Janovcová - umělecká vedoucí:
tel.: 02/402 48 61, mobil: 0603/825 245**

Petr Zahradníček - ředitel:

Letná 530

460 01 Liberec 12

tel./fax: 048/512 14 91, mobil: 0603/825 195

e-mail: proseballet@lbc.pvtnet.cz

TANEČNÍ ROZHLEDY

JSOU NA INTERNETU

<http://www.bod.cz>

Na Internetové doméně našeho vydavatele Bohumíra Džubeje najdete stránky vašeho oblíbeného časopisu *TANEČNÍ ROZHLEDY*. Přináší nejen jeho základní charakteristiku, kontaktní adresy a formulář elektronické objednávky, kterým si můžete časopis objednat bez chození na poštu, ale je na nich i řada dalších údajů. Pravidelně vás budeme tímto způsobem informovat o tom, co bude v nejbližším čísle, budeme sem umisťovat články, které se z rozsahových důvodů nedostanou do tištěné podoby a naleznete zde i kalendář akcí aktualizovaný o ty, které nám ohlásíte až po termínu redakční závěrky. Prostřednictvím Internetu nám můžete posílat své příspěvky, informace i pozvánky na akce. K tomu slouží nová E-mailová adresa **bod@bod.cz** a formuláře na příslušných stránkách.

Že nemáte zatím připojení na Internet? Ale to nevadí! Je řada míst, kde se k němu můžete dostat. Knihovny, školy, informační centra a také například Internetové kavárny, které provozuje řada počítačových firem. Zde jsou adresy některých z nich:

Název kavárny	Ulice	Město
Internet Club Netcafe	Kabát níkova 5	Brno
@Internet café	Lidická 17	Brno
Goldstein s.r.o.	Jánská 14	Brno
INTERNET STUDIO STAND	Čichnova 23 (SOU Spojů)	Brno - Komín
Xfiles	Senovážné náměstí 6	České Budějovice
Internet Centrum, New Space s.r.o.	Hudečkova 664/1	Děčín
TM expert	Náměstí Svobody č. 16	Frydek-Místek
TENAS a.s.	Lidická 43	Havířov-Šumbark
Čáp Computer	Dr. Holého 39	Hořovice
Internet club	Eliščino nábřeží 626	Hradec Králové
Kerberos	Hradecká 674 (SPŠT)	Hradec Králové
Internet Club Envi	Náměstí Míru 138/I	Jindřichův Hradec
Regionální knihovna	Kirovova 2299	Karviná - Mizerov
Kavárna Malý Mook	Americká 293	Kdyně
SemTrio Soukromý Počítačový Klub	ČSA 3231/18	Kladno
Internet Café Liberec	Pražská 14	Liberec
Internet Café Litvínov	náměstí Míru 11	Litvínov
1. Internet Club Most	Růžová 1406	Most
Internet Club Nový Jičín	Palackého 50	Nový Jičín
Arkáda Internet Club (Esmedia s.r.o.)	Ostružnická 28	Olomouc
Internet Café	Havlíčkovo nábřeží 38	Ostrava 2
Internet Cafe Ostrava	Slavíkova 1744	Ostrava - Poruba
Czbeteria Internet Cafe Praha	Štěpánská 18	Praha 1
Restaurant Yemský dům	Malostranské náměstí 25	Praha 1
MKP - Ústřední knihovna	Mariánské náměstí	Praha 1
The Terminal Bar Internet Cafe	Soukenická 6	Praha 1
Netwave Praha, s.r.o.	Na Bojišti 8	Praha 2
Internetové Centrum OSF Praha	Prokopova 9	Praha 3
Pl@neta	Vinohradská 102 (ve dvoře)	Praha 3
Veřejný Internet Klub ISS	Janáčkovo nábřeží 7/86	Praha 5
Internet cafe Najáda	Křižíkova 115	Praha 8
NETCafe	OD Prior Přerov, Čechova 26	Přerov
HT Connect	Masarykova 48	Teplice
1. Internetová kavárna PeCOMP	M.J. Kociana 24	Ústí nad Orlicí
INTERNET WORLD CAFÉ	Interhotel Moskva II.etáž	Zlín
Internet centrum GEDIP	Kvítkova 4323 (hotel Ondráš)	Zlín
INTERNET CLUB	Raisova 232	Žamberk